

je govoril o skupnih zadevah vseh Slovencev, ki nas silijo, da združimo svoje moči na političnem in na gospodarskem polju. Tesnopravna pokrajinska politika se mora umakniti skupnemu delu vsega slovenskega naroda. Zato pa vabi Štajerce, naj se tudi oni udeležujejo zborovanj na Kranjskem.

Sprejete so bile sledeče resolucije: 1. „Slov. katol. politično društvo“ soglasno sklene, da se sprejme kandidatura g. dr. Korošca iz Maribora in da se naj dela za njegovo izvolitev; 2. zahteva, da se po Slovenskem nastavlja v uradih slovenski, ne pa nam sovražni nemški uradniki; 3. želi, da se ustanovi slovenska kmetijska šola v Št. Juriju ob južni železnici, kar bi bilo posebno prikladno za okraj; 4. shod se izreče za splošno in enako volilno pravico; 5. pozivlje vse Slovence, da se združijo v svojem narodnem delu.

V odbor kat. političnega društva za kozjanski okraj so bili izvoljeni gg.: Marko Tomažič, dr. Jankovič, dr. Jančič, Avgust Preskar, Ernest Kos, Josip Tombah, Anton Ribar, Mihael Volavšek, Jakob Bovha. Predsedstvo se je konstituiralo: Predsednik: M. Tomažič, namestnik: dr. Jankovič, tajnik: dr. Jančič.

Politični ogled.

Jugoslovanska politika. Vaak narod v Avstriji hoče postati bolj samostalen — seveda pod habsburskim žezlom. Mažari želijo postati celo neodvisni, Poljaki hočejo svoje kraljestvo, Čehi tudi, Italijani svojo narodno samostalnost, Hrvati svoje kraljestvo, le Slovenci stojimo kakor neveden potnik in ne vemo kam. Zakaj nam voditelji slovenske politike tudi tukaj ne začrtajo jasnega programa? Mi Slovenci želimo seveda narodne samostalnosti, toda ne ob strani alpskih Nemcev, ampak ob strani svojih bratov, s katerimi smo vedno skupno živeli in umirali, ob strani Hrvatov. Jugoslovani v Avstriji, na Hrvaškem, v Bosni in Hercegovini moramo najti kmalu tudi tesnejšo politično vez, da bomo v državi tudi tako upoštevani, kakor si zaslužimo po svoji važni legi ob morju in na Balkanu.

Za splošno volilno pravico je sedaj nastalo gibanje med vsemi narodi naše Avstrije. Tudi slovenski narod se zavzema za to zahtevo. Splošna volilna pravica mu bo koristna, ker prideta potem slovanski in kmetijski živelj v državi do večje veljave. Sovražniki Slovanov in kmetov so zaradi tega vsi proti splošni volilni pravici, tako tudi slovenski li-

beralci, ki se vežejo na Kranjskem z Nemci. Zadnje nedeljo je bilo na Slovenskem več shodov, ki so se vsi izrekli za splošno volilno pravico, in sicer na Štajerskem v Kozjem, na Kranjskem pa v Ljubljani, Idriji in na Savi. Da bi bili liberalci premamili ljudstvo in prikrili svoje sovraštvo do ljudskih teženj, hočejo sedaj imeti namesto volilnega vprašanja na dnevnem redu brezversko šolo in razdržljivost zakonov. Pa ljudstvo ni več tako kratkovidno, da ne bi izprevidelo sovražnih spletk.

Ogrske zmede. Na Ogrskem bo, kakor se glasi, danes Fejervary zopet imenovan ministrskim predsednikom. Upeljati hoče splošno, toda neenako volilno pravico. Vsak državljan bo imel jeden volilni glas, kdor ima premoženje ali studije, pa dva glasa. Če je to res, bo pokazala bližnja prihodnost. Upati pa ni, da slovanski narodi na Ogrskem kaj pridobijo z novo volilno pravico. Gotovo bo tako prikrojena, da jim ne bo nič hasnila.

Rusija in Japonska. Mir je sedaj nepreklicno sklenjen, in Rusija je začela izpraznjevati Mandžurijo, kar bo trajalo šest tednov. Zdaj bo dobila Rusija priliko, da doma uredi svoje razmere, kjer so še vedno nemiri.

Srbsko vsenčilišče. Slovanski jug napreduje. Zadnje nedeljo, dne 15. t. mes. so otvorili v Belgradu srbsko vsenčilišče. Otvoril ga je kralj Peter sam. Pri otvoritvi so bili zastopani Čehi, Slovenci, Hrvati in Bolgari. Sedaj imamo že tri jugoslovanska vsenčilišča, srbsko v Belgradu in hrvaško v Zagrebu ter bolgarsko v Sofiji. Kdaj se jim pridruži slovensko v Ljubljani ali Trstu?

Dopisi.

Iz Terbegovec pri Sv. Juriju ob Ščavnici. (Izjava.) Mi podpisani, novoizvoljeni odbor občine terbegovske, katoliško-narodni župani drugih občin jurijske fare in vsi drugi verni in narodni farani iz srea obžalujemo in strogo obsojamo nesramno in lažljivo pisarjenje ptujskega, za Lutra vnetega lista „Štajerca“ in njegove dopisnike z zakaženimi možgani, ki nedostojno in pamfletno grdi in sramotijo našega, za dobro vnetega g. župnika Kunce in g. kaplana Stuhca. Mi vemo dobro, zakaj ti odpadniki pišejo te sramotilne spise. Če mački na rep stopiš, zbreči; mi pa smo jim začeli slednji čas precej trdo na rep stopati. Tudi slaba vest jih grozno peče, zato pa jo hočejo s kričanjem v „Štajerca“ ugašati. Hočejo se prati v ptujski gnoj-

nici. Neumaeži! V gnojnici se te sirote še bolj omažejo. In kot take jih še lažje spoznamo in uprav vidimo, za kaj se pravzaprav tukaj gre. Oni ne gledajo ali je občinstvu dovoljno ali ne, oni hočejo biti še znanprej naši oblastniki. In vendar se še noben „bezirksobman“ ni tako tresel za svoj tron, kakor njihov prerok; noben župan tako brečal — seve na višje povelje — za stolec, kakor njihovi pristaši. Kaj si hočejo, če jih občinstvo več ne mara. Mi si izvolimo može, ki so iz naše narodne sredine in znani kot dobri katoličani, če se tudi tisti trinogi, ki nas hočejo po sili še nadalje krotiti, — na glavo postavijo; kajti le od dobrega kristijana smemo pričakovati, da bode vsestranski pravično delal.

Vi pa, g. župnik in g. kapelan, bodite uverjeni, da je peščica nezvestih nezatna — in še ti so brez vpliva — proti dobrim in zvestim faranom. Naj vas tolaži istina, da se sršeni v najslabjših sadnih letinah — lesnik ne lotijo. Dotične visoke sramotilce pa bomo ob priliki že še ponižali.

Vam, g. župnik, pa se prisrčno zahvaljujemo, in če bo potreba nanesla, zopet prosimo za prijazno pomoč zoper naše zahrbtne sovražnike, katere še hočemo ob priliki razkrinkati.

Te skromne vrstice naj služijo v obrambo naših oč. gospodov.

Za novoizvoljeni odbor občine terbegovske: Blaž Korošec, Andrej Kolbl, Franc Lasbajer, Jožef Zorman, Janez Janšovec, Anton Štuhec, Franc Vuk, Anton Kegl, Franc Kovačič, Lorenc Šijanec, Franc Slana, Janez Strah, obč. svet., Lovro Krajnc, Martin Horvat, Lovro Kocmot, Janez Košar, Tomaž Kvas, Jakob Samonja, Franc Košar, Anton Kolbl, Janez Golnar, Štuhec Jakob, Jakob Švare, Jožef Weisman, Jakob Kovačič, Franc Holc, Anton Štuhec, Lorenc Havser, Franc Horvat, Alojz Golnar, Heel Martin, Jernej Županec, obč. predst., Mihael Kolbl, Anton Slana, Jožef Kšela, Krajnc Franc, Franc Horvat, Jakob Košar, Jožef Senčar, J. Čagran, župan, Alojz Hanžel, Anton Roškar, Janko Postružnik, Anton Janšovec, Juri Brumen, župan, Janez Korošec, Jernej Košar, obč. svet., Martin Janšovec, Franc Šijanec, Jožef Farkaš, Alojz Repič, obč. svet., Franc Tišler, Andrej Kozar, Janez Potočnik, Jakob Šilec, Anton Senčar, Franc Šafarič, Andrej Borko, župan, Alojz Potočnik, Franc Štelcar.

Vojnik. (Naše razmere.) Kdor je bral zadnje dni neresnične dopise iz Vojnika v nemški „Vahtarci“, „Tagblattu“ in ptujskem „Štajercu“, si je moral takoj misliti: odkod vendar to upitje? Če bi bilo vse to res, potem bi bilo treba tiste kar obesiti, ki so to zakrivali. Pri nas, kjer se to godi, se

klad za nebesa zaslužil. Njega ne bi smeli objokavati, temveč bi ga morali zavidati.

Večno resnične ostanejo besede božje, ki se glasijo: „Dragocena je pred obličjem božjim smrt njegovih svetnikov.“ To je za nas danes edina tolažba; kajti, da v le-tej krsti počiva pobožno srce, ki je vedno hrepenelo po čednosti svetnikov božjih, dobro vemo vsi, prepričani smo tudi, da mu zato plačilo ne bo izostalo.

Gospod bo odrešil duše svojih služabnikov; ne bodo pogubljeni tisti, ki v njega zaupajo.“ Tako je obljubil Bog sam, On, ki ostane zvest svojim obljubam.

Blagor mrtvim, ki v Gospodu zaspijo, sv. Duha jim pravi, da naj počivajo od svojih trudov, kajti njihova dela jim sledijo.“

Čudno lepo obljubo je dal svojim učencem Izveličar, ko jim je slovesno rekel: „Kdor bode mene pred ljudmi spoznal, njega bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih.“ Mili Jezus! Rajni gospod dekan Te je vedno rad, z neizmernim veseljem in s plamtečim navdušenjem spoznal, Tvojo čast je vedno in povsod širil, seme Tvojih svetih nauk je sejal, kamorkoli je prišel v službo —

daj mu torej milostljivo vživati rajski sad Svoje obljube!

Kdo bi dvomil, da bo pokojni g. dekan Žičkar to dosegel! Vsaj si Ti, o Odrešenik! svojemu Očetu nebeskemu sam izrazil željo z besedami: „Hočem, Oče, da kjer sem Jaz, naj bode tudi moj služabnik.“ Tvoja želja je pa Tvoja volja, in Tvoja volja je mogočna, kar sklene, tudi doseže, kar namerava, se gotovo uresniči!

Ta zavest nam je danes edina tolažba; ona nam edina nekoliko pomiri trepetajoče srce in obriše jokajoče oči. V le-tej tolažbi se poslovimo od rajnega g. dekana!

Oj z Bogom! recite jim vi, Videmčani, vi, ki ste jim bili v dušno pastirstvo izročeni. Vas so pred vsemi ljubili, za vas so, kakor dober oče, pred vsemi skrbeli. Vas vse so ljubili, kakor ste bili vsi njihovi dušni otroci. Nikogar niso sovražili, nikogar! Zato naj družni skupna ljubezen sedaj vse Videmčane pred njihovo trugo in v skupni ljubezni vzemite od svojega dušnega pastirja slovo — oj z Bogom! Zraven nikar ne pozabite, zvesti ostati prelepim božjim naukom, katere so vam rajni g. dekan oznanjevali, hodite po poti čednosti in pravičnosti, katero so vam kazali. To je njihova zadnja prošnja do vas, zadnji očetovski opomin, ki doni in bode vedno donel iz groba vašega rajnega dekana. Ohranite jim nadalje

hvaležen in prijazen spomin! Po dekanu Žičkarju je postal Videm znan po vsej Avstriji; mož, ki je proslavil svoje župljane, zaslužil, da se mu postavi spomin v sren vseh hvaležnih nekdanjih župljanov!

Oj z Bogom, nepozabljivi dekan! recite vi, preblagorodni gospodje državni in deželni poslanci. V njem izgubite preblagega tovariša, neutrudljivega pomočnika, vrlega in hrabrega sobojevnika v pravičnem boju za narodni blagor. Kaj ne, bil je značajan mož, nesebičen, požrtvovalen do skrajnosti. Takih mož nam je treba v sedanjih viharjih časih. Velika škoda torej, da je vaši pogumni in zaslužni četi za vselej odvzet tako odlični ud!

Oj z Bogom, g. dekan! recite vi, njegovi prijatelji in častilci, ki ste prihiteli od blizu in daleč k njegovemu pogrebu. Kjerkoli je nekdanj služil, povsod si je pridobil ljubezen in spoštovanje; trajen spomin bo venčal njegovo ime, ko bo že zdavnej ozelenel njegov grob. Vaša udeležba pri pogrebu je ganljivo znamenje občnega priznanja, s katerim počastite in slavite delovanje rajnega dekana, ona je svitel odsod goreče ljubezni med vami in med pokojnikom. Hvala vam za to; spominjajte se ga še v poznih časih s hvaležnim srcem!

Najtežje slovo od premilega dekana Žičkarja bomo pa vzeli mi, duhovniki. Duhovni